

Betreft : Mw. K. Wittop Koning

mr. W.G.H. van de Wetering
Rembrandtkade 106
2282 XC RIJSWIJK ZH

Datum
10 februari 2016

Ons nummer
201501060/1/A3

Uw kenmerk
12040

Onderwerp
Wittop Koning/b en w Zuidplas
Wob

Behandelend ambtenaar
G.C. Reep-Hoefsmit
070-4264596

In de bovenvermelde zaak is uitspraak gedaan. De procedure is daarmee beëindigd.
Een eensluidend afschrift van deze uitspraak treft u hierbij aan.

Hoogachtend,

de griffier

Deze brief is geautomatiseerd aangemaakt en is daarom niet ondertekend.

Betreft : Mw. K. Wittop Koning

mr. W.G.H. van de Wetering
Rembrandtkade 106
2282 XC RIJSWIJK ZH

Datum
10 februari 2016

Ons nummer
201501060/1/A3

Uw kenmerk
12040

Onderwerp
Wittop Koning/b en w Zuidplas
Wob

Behandelend ambtenaar
G.C. Reep-Hoefsmid
070-4264596

In de bovenvermelde zaak is uitspraak gedaan. De procedure is daarmee beëindigd.
Een eensluitend afschrift van deze uitspraak treft u hierbij aan.

Hoogachtend,

de griffier

Deze brief is geautomatiseerd aangemaakt en is daarom niet ondertekend.

201501060/1/A3.

Datum uitspraak: 10 februari 2016

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak op het hoger beroep van:

K. Wittop Koning, wonend te Moordrecht, gemeente Zuidplas,
appellante,

tegen de uitspraak van de rechtbank Den Haag van 16 december 2014 in
zaak nr. 14/6721 in het geding tussen:

Wittop Koning

en

het college van burgemeester en wethouders van Zuidplas.

Procesverloop

Bij besluiten van 28 januari 2014, 29 januari 2014, 30 januari 2014, 31 januari 2014, 3 februari 2014, 10 februari 2013 (lees: 2014) en 19 maart 2014, heeft het college een aantal documenten al dan niet gedeeltelijk openbaar gemaakt.

Bij besluit van 3 april 2014 heeft het college het besluit van 19 maart 2014 ingetrokken en een aantal documenten gedeeltelijk openbaar gemaakt.

Bij besluit van 1 mei 2014 heeft het college het besluit 31 januari 2014 met kenmerk 2014018112 ingetrokken en alsnog een document openbaar gemaakt.

Wittop Koning en het college hebben ingestemd met rechtstreeks beroep als bedoeld in artikel 7:1a van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb).

Bij uitspraak van 16 december 2014 heeft de rechtbank het beroep van Wittop Koning tegen voornoemde besluiten gegrond verklaard voor zover het betreft het niet tijdig beslissen op een van haar verzoeken om openbaarmaking, de door het college verbeurde dwangsom vastgesteld op € 80,00 en het beroep voor het overige ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft Wittop Koning hoger beroep ingesteld.

De zaak is door een meervoudige kamer van de Afdeling verwezen naar een enkelvoudige.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 8 oktober 2015, waar Wittop Koning, bijgestaan door mr. W.G.H. van de Wetering, werkzaam bij Van de Wetering Juridisch Advies, en het college, vertegenwoordigd door M.C.J. van Braam en R. Oosterhuis, beiden werkzaam bij de Omgevingsdienst Midden-Holland, zijn verschenen.

De Afdeling heeft het onderzoek in deze zaak zes weken geschorst teneinde Wittop Koning en het college in de gelegenheid te stellen hun geschil onderling te beslechten. Wittop Koning en het college hebben de Afdeling toestemming gegeven om zonder nadere zitting uitspraak te doen, indien zij daarin niet zouden slagen.

Na ommekomst van voornoemde termijn van zes weken en na bericht van Wittop Koning en het college dat zij onderling niet tot overeenstemming zijn gekomen, heeft de Afdeling het onderzoek gesloten.

Overwegingen

1. Wittop Koning heeft bij verscheidene brieven verzoeken tot openbaarmaking op grond van de Wet openbaarheid van bestuur (hierna: Wob) ingediend. Die verzoeken zien op informatie die samenhangt met

permanente bewoning van recreatiewoningen in Zuidplas en op de recreatieparken De Bonk Klein Hitland, 't Vissertje, De Koornmolen en De Randstad.

Het college heeft bij de besluiten van 28 januari 2014, 29 januari 2014, 30 januari 2014, 31 januari 2014, 3 februari 2014, 10 februari 2014, 19 maart 2014 en 1 mei 2014 een aantal documenten al dan niet gedeeltelijk openbaar gemaakt, zich wat een aantal documenten betreft op het standpunt gesteld dat deze niet bestaan dan wel reeds eerder openbaar zijn gemaakt en zich voorts op het standpunt gesteld dat bepaalde informatie niet voorhanden is. Voor zover Wittop Koning het college in gebreke heeft gesteld wegens het niet tijdig nemen van een besluit, heeft het college zich bij voornoemde besluiten op het standpunt gesteld dat het geen dwangsom heeft verbeurd wegens het niet tijdig nemen van een besluit.

2. De rechtbank heeft vastgesteld dat het college een dwangsom van € 80,00 heeft verbeurd, omdat het niet tijdig heeft beslist op het verzoek om openbaarmaking van Wittop Koning van 31 januari 2014. Wittop Koning heeft het college bij brief van 28 maart 2014 in gebreke gesteld wegens het niet tijdig nemen van een besluit, zodat het uiterlijk op 13 april 2014 een besluit diende te nemen. Het college heeft Wittop Koning op 17 april 2014 de door haar gevraagde informatie overhandigd. Het heeft aldus een dwangsom van € 20,00 per dag verbeurd van 14 tot en met 17 april 2014, aldus de rechtbank.

3. Wittop Koning betoogt dat de rechtbank ten onrechte haar bezwaarschriften heeft behandeld als rechtstreeks beroep als bedoeld in artikel 7:1a van de Awb. De rechtbank heeft in de uitspraak overwogen dat rechtstreeks beroep uitzondering moet blijven en zij vraagtekens zet bij de opvatting van partijen dat in de primaire fase al een zodanig uitputtende gedachtewisseling tussen het college en Wittop Koning heeft plaatsgevonden dat de bezwaarprocedure daaraan weinig of niets meer had kunnen toevoegen. De rechtbank had gelet daarop volgens Wittop Koning artikel 8:54a, tweede lid, van de Awb moeten toepassen en moeten uitspreken dat het college de bezwaarschriften behandelt. Die bepaling kan ook worden toegepast in het geval als hier aan de orde, waarin het college de rechtbank heeft verzocht om toepassing van artikel 7:1a van de Awb. Dit klemmt temeer nu de rechtbank van oordeel was dat tussen partijen nog niet uitputtend over de kwesties van gedachten is gewisseld en zij haar twijfels had geuit over de gerechtvaardigdheid van de doorzending van de bezwaarschriften, aldus Wittop Koning.

3.1. Ingevolge artikel 7:1a, eerste lid, van de Awb kan de indiener in het bezwaarschrift het bestuursorgaan verzoeken in te stemmen met rechtstreeks beroep bij de bestuursrechter, zulks in afwijking van artikel 7:1.

Ingevolge het derde lid kan het bestuursorgaan instemmen met het verzoek indien de zaak daarvoor geschikt is.

Ingevolge artikel 8:54a, eerste lid, kan de bestuursrechter totdat partijen zijn uitgenodigd om op een zitting van de bestuursrechter te verschijnen het onderzoek sluiten, indien voortzetting van het onderzoek niet

nodig is, omdat het bestuursorgaan kennelijk ten onrechte heeft ingestemd met rechtstreeks beroep bij de bestuursrechter.

Ingevolge het tweede lid strekt de uitspraak in dat geval ertoe dat het bestuursorgaan het beroepschrift als bezwaarschrift behandelt. Artikel 7:10 is van overeenkomstige toepassing.

3.2. Het college heeft Wittop Koning bij brief van 8 mei 2014 verzocht of zij toestemming wilde verlenen voor rechtstreeks beroep. Wittop Koning heeft die toestemming bij brief van 13 mei 2014 verleend. Vervolgens heeft het college de rechtbank bij brief van 21 mei 2014 verzocht om behandeling van de bezwaren als rechtstreeks beroep.

Volgens artikel 7:1a, eerste lid, van de Awb kan de indiener van het bezwaarschrift aan het bestuursorgaan verzoeken in te stemmen met rechtstreeks beroep bij de bestuursrechter. Die mogelijkheid is niet gegeven aan het bestuursorgaan. De Afdeling vindt steun voor dit oordeel in de geschiedenis van de totstandkoming van de artikelen 7:1a en 8:54a (Kamerstukken II, 2000/01, 27 563, nr. 3, blz. 5), waaruit volgt dat de wetgever ervoor heeft gekozen alleen de indiener van het bezwaarschrift de mogelijkheid te geven rechtstreeks beroep bij de bestuursrechter in te stellen en niet het bestuursorgaan de mogelijkheid heeft gegeven een voorstel te doen om de bezwaarfase over te slaan. Dat de procedurele gang van zaken daarmee niet in lijn is met artikel 7:1a, eerste lid, van de Awb leidt evenwel in dit geval niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak. Daartoe is van belang dat in de geschiedenis van de totstandkoming van de artikelen 7:1a en 8:54a (Kamerstukken II, 2000/01, 27 563, nr. 3, blz. 13) is vermeld dat de rechter zo terughoudend mogelijk zal moeten zijn bij het hanteren van zijn terugwijzingsbevoegdheid, in aanmerking nemend dat terugwijzing naar het bestuursorgaan vrijwel altijd zal leiden tot enige vertraging in de afhandeling van de zaak. Wittop Koning heeft zelf uitdrukkelijk per brief toestemming verleend voor rechtstreeks beroep. Voorts is niet in geschil dat zij en het college in de bestuurlijke fase veelvuldig contact hebben gehad. Verder is niet gebleken dat het college op haar enige druk heeft uitgeoefend om in te stemmen met rechtstreeks beroep bij de bestuursrechter.

Het betoog faalt.

4. Wittop Koning betoogt verder dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat zij het college zodanig onder druk heeft gezet, dat de grenzen van de behoorlijkheid in zicht zijn gekomen. Als gevolg van die overweging lijkt de rechtbank bij herhaling ten gunste van het college te hebben geoordeeld wanneer de rechtbank heeft overwogen dat de mededeling van het college dat bepaalde documenten zich niet meer onder hem bevinden de rechtbank aannemelijk voorkomt en zij het tegendeel niet aannemelijk heeft gemaakt, aldus Wittop Koning. Uit de betwiste overweging van de rechtbank volgt verder dat de grenzen niet zijn overschreden.

4.1. De overweging van de rechtbank is een overweging ten overvloede die niet aan de uitspraak ten grondslag is gelegd. Die behoeft daarom geen bespreking. Wittop Koning heeft ook niet aannemelijk gemaakt dat deze overweging van de rechtbank van invloed is geweest op het oordeel van de

rechtbank.

Het betoog faalt.

5. Voorts betoogt Wittop Koning dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat het college wegens het niet tijdig nemen van een besluit geen dwangsom heeft verbeurd dan wel dat de rechtbank ten onrechte het beroep tegen de weigering een dwangsombesluit te nemen ongegrond heeft verklaard. De rechtbank heeft in een aantal gevallen te gemakkelijk geoordeeld dat het aan haar was om aannemelijk te maken dat een bepaald document toch onder het college berustte, in weerwil van diens standpunt, aldus Wittop Koning. Ook heeft de rechtbank miskend dat het college in een aantal gevallen ten onrechte heeft geweigerd de perceelnummers openbaar te maken. Die nummers zijn bij een eerder besluit wel openbaar gemaakt. Bovendien kan zij zonder die nummers niet controleren welk gedoogbesluit of ander besluit of document bij welk perceel behoort. Verder heeft de rechtbank in een aantal gevallen ten onrechte geoordeeld dat er nog geen twee weken zijn verstreken sinds zij het college in gebreke heeft gesteld, het college aan het verzoek om openbaarmaking heeft voldaan dan wel zij geen belang meer had bij een beoordeling van de beroepsgrond.

5.1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van de Afdeling van 5 juni 2013 in zaak nr. 201203755/1/A3; www.raadvanstate.nl) is het, wanneer een bestuursorgaan na onderzoek stelt dat een bepaald document niet onder hem berust en een dergelijke mededeling niet ongeloofwaardig voorkomt, in beginsel aan diegene die om informatie verzoekt om aannemelijk te maken dat, in tegenstelling tot de uitkomsten van het onderzoek door het bestuursorgaan, een bepaald document toch onder dat bestuursorgaan berust.

Het college heeft zich in verscheidene besluiten op het standpunt gesteld dat na onderzoek is gebleken dat de desbetreffende documenten niet onder hem berusten. De rechtbank heeft deze stelling terecht niet ongeloofwaardig geacht. Hierbij is in aanmerking genomen dat het college meermalen documenten openbaar heeft gemaakt die het aanvankelijk niet kon traceren maar nadien alsnog heeft gevonden. Het was aldus aan Wittop Koning om aannemelijk te maken dat de desbetreffende documenten toch onder het college berusten. De rechtbank heeft terecht overwogen dat zij daarin niet is geslaagd.

Wittop Koning heeft gesteld dat van een aantal percelen de bijbehorende gedoogbesluiten of andere documenten ontbreken en die bij het college berusten dan wel daar behoren te berusten. Deze stelling is onvoldoende om aannemelijk te maken dat meer documenten bij het college berusten dan het bij zijn besluiten heeft betrokken. Hierbij wordt van belang geacht dat het college ter zitting van de Afdeling te kennen heeft gegeven dat niet in alle gevallen waarin permanente bewoning werd gedoogd, een besluit is genomen waarin dat te kennen is gegeven. Ook heeft Wittop Koning wat een aantal besluiten betreft niet inzichtelijk gemaakt welke documenten ontbreken, maar zich op het standpunt gesteld dat er documenten ontbreken, omdat het college in andere gevallen volgens haar ook niet alle relevante documenten bij zijn besluiten heeft betrokken. Die stelling is te algemeen, nu het aan haar is inzichtelijk te maken welke

documenten er precies ontbreken. Een algemene stelling dat er documenten ontbreken omdat in andere gevallen ook documenten ontbraken, is dus niet toereikend.

Voor zover Wittop Koning betoogt dat de rechtbank heeft miskend dat het college zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat een aantal documenten reeds eerder openbaar is gemaakt, omdat zij niet eerder om de desbetreffende documenten heeft verzocht, geldt dat de omstandigheid dat zij niet eerder om die documenten heeft verzocht niet betekent dat het college die niet eerder openbaar heeft gemaakt. Verder kunnen reeds openbaar gemaakte documenten niet opnieuw openbaar gemaakt worden.

Het college heeft zich op het standpunt gesteld dat het geen cijfers heeft over het aantal uren dat juridisch medewerkers hebben besteed aan handhavingszaken over permanente bewoning in 2012 en geen cijfers heeft over de uitgaven voor dossiervorming. Die mededeling kwam de rechtbank terecht niet ongeloofwaardig voor. Wittop Koning heeft niet aannemelijk gemaakt dat die cijfers er zijn. De enkele stelling dat dit bijgehouden zou moeten worden, is onvoldoende om haar standpunt aannemelijk te achten. Voor zover zij betoogt dat het college in ieder geval de eerste vraag had kunnen beantwoorden door bij medewerkers te informeren naar hun tijdsbesteding, geldt dat de Wob niet verplicht tot het vervaardigen van nieuwe documenten of het verzamelen van informatie die niet is neergelegd in documenten.

Voor zover Wittop Koning betoogt dat de rechtbank de ingebrachte bezwaren over Poldertuin 53, 55 en 140 en Randstad 12, 13 en 115 niet heeft behandeld, wordt als volgt overwogen. Volgens haar heeft zij op 28 maart 2014 het bezwaar gemaakt dat op het ontbreken van documenten over die woningen ziet. Zij heeft evenwel niet inzichtelijk gemaakt op welk verzoek om openbaarmaking en op welk besluit van het college dat bezwaar ziet. In het rechtbankdossier in zaak nr. 14/3024 zit een lijst van 30 januari 2014 waarop onder meer is vermeld dat Wittop Koning persoonlijk aan de balie van het gemeentehuis in Nieuwerkerk aan de IJssel verzoeken om openbaarmaking heeft afgeleverd. Verder bevindt zich in het rechtbankdossier in zaak nr. 14/6721 een lijst van 28 maart 2014 waarop hetzelfde staat. De nummers die op die lijsten zijn genoemd komen echter niet geheel overeen met de nummers die Wittop Koning in het hoger beroepschrift heeft genoemd. Voorts bevinden de bezwaren zich niet in de dossiers. Gelet op alle onduidelijkheden, is de rechtbank terecht aan deze grond voorbij gegaan.

5.2. Ingevolge artikel 10, tweede lid, aanhef en onder e, van de Wob blijft het verstrekken van informatie ingevolge deze wet achterwege voor zover het belang daarvan niet opweegt tegen het belang van de eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer.

Met de openbaarmaking van de perceelnummers kan de identiteit worden achterhaald van de bewoners van de desbetreffende percelen. Het college mocht het belang van de eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer van de bewoners van de desbetreffende percelen belangrijker achten dan het belang van openbaarmaking van de perceelnummers. Dat het college bij een eerder verzoek om openbaarmaking de perceelnummers wel openbaar heeft

gemaakt, zoals Wittop Koning betoogt, leidt niet tot een ander oordeel. Het college heeft te kennen gegeven dat dit berustte op een vergissing. Het kan niet worden verplicht een eerder gemaakte fout te herhalen.

5.3. De rechtbank heeft voorts terecht overwogen dat het college zich met juistheid op het standpunt heeft gesteld dat het geen dwangsom heeft verbeurd. In die gevallen waarin Wittop Koning het college in gebreke heeft gesteld wegens het niet tijdig nemen van een besluit op het door haar gemaakte bezwaar, waren geen twee weken verstreken voordat zij instemde met het verzoek van het college om de rechtbank te verzoeken artikel 7:1a van de Awb toe te passen.

De rechtbank heeft verder terecht overwogen dat niet is gebleken dat Wittop Koning het college in gebreke heeft gesteld wegens het niet tijdig nemen van een besluit op het door haar gemaakte bezwaar tegen het besluit van 29 januari 2014, kenmerk 2014018149.

5.4. Voor zover Wittop Koning betoogt dat de rechtbank niet heeft onderkend dat het college geen besluit heeft genomen op haar verzoeken om openbaarmaking van informatie over 118 percelen aan de IJsseldreef van 14 februari 2014, wordt als volgt overwogen. Wittop Koning heeft de rechtbank niet gemeld dat zij ook deze bezwaren behandeld wenste te zien en ook zijn ze niet door het college overgelegd bij zijn verzoek om rechtstreeks beroep. Daarom zal aan deze grond voorbij worden gegaan.

5.5. Wittop Koning heeft verder niet inzichtelijk gemaakt wat zij bedoelt met haar betoog dat de rechtbank een aantal van haar verzoeken verder helemaal niet heeft behandeld. Zij heeft niet toegelicht wat zij bedoelt met haar verzoeken om te beoordelen of überhaupt een besluit genomen had mogen worden, het college op te dragen de gevraagde documenten alsnog in een voor haar bewerkbare of verwerkbare staat, zorgvuldig samengesteld en compleet aan haar te verstrekken ruim een maand voor de eerste agendering van recreatiewoningen in de raad van de gemeente Zuidplas, een dwangsom vast te stellen wegens het niet tijdig beslissen op 14 verzoeken over recreatiepark Randstad en de vaststelling van een dwangsom van € 60,00. De rechtbank is daarom terecht aan die verzoeken voorbij gegaan.

5.6. Gelet op hetgeen hiervoor onder 5.1 tot en met 5.5 is overwogen, faalt dit betoog.

6. Wittop Koning betoogt ten slotte dat de rechtbank de verbeurde dwangsom ten onrechte heeft vastgesteld op € 80,00. De rechtbank is er ten onrechte van uitgegaan dat het college haar de gevraagde stukken heeft verstrekt.

6.1. Ingevolge artikel 5, eerste lid, van de Wob wordt de beslissing op een verzoek om informatie mondeling of schriftelijk genomen.

Ingevolge het tweede lid vindt een gehele of gedeeltelijke afwijzing van een schriftelijk verzoek om informatie schriftelijk plaats. In geval van een mondeling verzoek vindt een afwijzing schriftelijk plaats, indien de verzoeker daarom vraagt. De verzoeker wordt op deze mogelijkheid gewezen.

Het college heeft zich in verweer bij de rechtbank op het standpunt

gesteld dat het abusievelijk geen besluit heeft genomen op het verzoek om openbaarmaking van Wittop Koning van 31 januari 2014, maar dat het de gevraagde stukken bij een overleg met Wittop Koning op 17 april 2014 heeft overhandigd. Wittop Koning heeft het college op 28 maart 2014 in gebreke gesteld.

Uit artikel 5, tweede lid, van de Wob volgt dat een gedeeltelijke afwijzing van een verzoek om openbaarmaking schriftelijk dient plaats te vinden. Wittop Koning heeft ontkend dat zij stukken heeft ontvangen. Het college heeft geen schriftelijk stuk overgelegd waaruit volgt dat het tot openbaarmaking heeft besloten. Het college heeft aldus niet aannemelijk gemaakt dat het de gevraagde documenten openbaar heeft gemaakt. Aldus heeft het een dwangsom verbeurd wegens het niet tijdig beslissen op het verzoek om openbaarmaking van 31 januari 2014. De termijn voor het beslissen op dat verzoek is ruimschoots verstreken, zodat het een dwangsom heeft verbeurd van € 1.260,00. De rechtbank heeft dit niet onderkend.

Het betoog slaagt.

7. Het hoger beroep is gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd, voor zover de rechtbank de hoogte van de verbeurde dwangsom wegens het niet tijdig beslissen op het verzoek om openbaarmaking van 31 januari 2014 heeft vastgesteld op € 80,00. De aangevallen uitspraak dient voor het overige, voor zover aangevallen, te worden bevestigd.

8. Het college dient op na te melden wijze tot vergoeding van de proceskosten te worden veroordeeld.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank Den Haag van 16 december 2014 in zaak nr. 14/6721, voor zover daarbij de hoogte van de verbeurde dwangsom wegens het niet tijdig beslissen op het verzoek om openbaarmaking van K. Wittop Koning van 31 januari 2014 is vastgesteld op € 80,00;
- III. bepaalt dat het college van burgemeester en wethouders van Zuidplas een dwangsom heeft verbeurd van € 1.260,00 (zegge: twaalfhonderdzestig euro);
- IV. bevestigt de aangevallen uitspraak voor het overige, voor zover aangevallen;
- V. veroordeelt het college van burgemeester en wethouders van Zuidplas tot vergoeding van bij K. Wittop Koning in verband met de behandeling van het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 992,00 (zegge: negenhonderdtweënnegentig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
- VI. gelast dat het college van burgemeester en wethouders van Zuidplas aan K. Wittop Koning het door haar betaalde griffierecht ten bedrage van € 248,00 (zegge: tweehonderdachtenveertig euro) voor de behandeling van het hoger beroep vergoedt.

Aldus vastgesteld door mr. H. Troostwijk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. J.J. Reuveny, griffier.

w.g. Troostwijk
lid van de enkelvoudige kamer

w.g. Reuveny
griffier

Uitgesproken in het openbaar op 10 februari 2016

622.

Verzonden: 10 februari 2016

uitspraak

RECHTBANK DEN HAAG

Bestuursrecht

zaaknummer: SGR 14/6721

uitspraak van de enkelvoudige kamer van 16 december 2014 in de zaak tussen

K. Wittop Koning, te Moordrecht, eiseres

en

het college van burgemeester en wethouders van Zuidplas, verweerder
(gemachtigde: R. Oosterhuis).

Procesverloop

Eiseres heeft in december 2013 en de eerste maanden van 2014 meerdere verzoeken om informatie op grond van de Wet openbaarheid van bestuur (Wob) bij verweerder ingediend. Deze verzoeken betreffen alle – kort gezegd – de (permanente) bewoning van recreatiewoningen binnen de gemeente Zuidplas (voorheen de gemeenten Moordrecht, Nieuwerkerk aan den IJssel en Zevenhuizen-Moerkapelle).

Op deze verzoeken is door verweerder op respectievelijk 28 januari 2014, 29 januari 2014, 31 januari 2014, 3 februari 2014, 10 februari 2014, 19 maart 2014 en 3 april 2014 beslist.

Eiseres heeft tegen vorengenoemde besluiten bezwaarschriften ingediend.

Eiseres en verweerder hebben ingestemd met rechtstreeks beroep bij de bestuursrechter als bedoeld in artikel 7:1a van de Awb.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

De behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 24 september 2014.

Eiseres is daarbij in persoon verschenen.

Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde. Tevens was namens verweerder ter zitting aanwezig M. Verhees.

De rechtbank heeft ter zitting het doen van uitspraak aangehouden om partijen in de gelegenheid te stellen de volgende nadere stukken te overleggen:

-Verweerder overlegt voor donderdag 9 oktober 2014 een overzicht waaruit antwoord op de vraag kan blijken in hoeveel gevallen er sprake is van mogelijke dubbeltellingen (hetgeen een verklaring zou kunnen zijn voor het verschil in aantallen percelen op de overgelegde lijst en het aantal vergunningen);

-Verweerder overlegt voor donderdag 9 oktober 2014 de besluiten die door verweerder zouden zijn genomen naar aanleiding van de Wob-verzoeken die verzoekster heeft ingediend het betrekking tot de heer Knoester (de voormalige eigenaar van de woning van eiseres);

-Eiseres overlegt voor donderdag 9 oktober 2014 een schriftelijk overzicht van de door haar bij verweerder ingediende ingebrekestellingen, met daarbij vermeld of de dwangsom volgens haar is verschuldigd in verband met een besluit waarmee zij het inhoudelijk oneens is, dan wel een besluit dat te laat is genomen.

Eiseres heeft op 7 oktober 2014 een overzicht ingediend van de door haar bij verweerder ingediende ingebrekestellingen.

Verweerder heeft bij brief van 10 oktober 2014 een nadere toelichting overgelegd.

Hierop heeft eiseres per emailbrief van 10 oktober 2014 gereageerd.

Verweerder heeft bij brief van 24 oktober 2014 gereageerd op het door eiseres overgelegde overzicht van ingebrekestellingen.

Bij brief van 1 december 2014 heeft de rechtbank partijen verzocht om toestemming om zonder nadere zitting uitspraak te doen.

Partijen hebben deze toestemming verleend.

De rechtbank heeft daarop het onderzoek gesloten.

Overwegingen

Op grond van artikel 7:1 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) dient degene aan wie het recht is toegekend beroep bij een administratieve rechter in te stellen, alvorens beroep in te stellen bezwaar te maken.

Op grond van artikel 7:1a, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) kan de indiener in het bezwaarschrift het bestuursorgaan verzoeken in te stemmen met rechtstreeks beroep bij de bestuursrechter, zulks in afwijking van artikel 7:1.

Op grond van het derde lid van dit artikel kan het bestuursorgaan met het verzoek instemmen indien de zaak daarvoor geschikt is.

De rechtbank stelt vast dat het verzoek om in te stemmen met rechtstreeks beroep bij de rechtbank – in afwijking van artikel 7:1a van de Awb - niet is gedaan door eiseres in haar bezwaarschrift, maar dat daartoe het initiatief is genomen door verweerder nadat eiseres reeds verschillende bezwaarschriften bij verweerder had ingediend. Eiseres heeft ingestemd met het rechtstreeks beroep.

De rechtbank overweegt dat uit de wetsgeschiedenis blijkt dat rechtstreeks beroep uitzondering moet blijven en dat de bezwaarschriftprocedure slechts in bijzondere gevallen achterwege dient te blijven. De regeling voor rechtstreeks beroep is vooral bedoeld voor gevallen waarin in de primaire fase al een zodanig uitputtende gedachtewisseling tussen bestuur en belanghebbende heeft plaatsgevonden, dat de bezwaarschriftprocedure daaraan weinig of niets meer kan toevoegen, terwijl tevens vaststaat dat het besluit nog altijd in geschil is. Gevallen waarin nog onvoldoende onderzoek naar de feiten is gedaan, lenen zich niet voor rechtstreeks beroep (Kamerstukken II 2000-2001, 27 563, nr. 3, p. 3 en 4).

De rechtbank zet – gezien de stukken en het verhandelde ter zitting – vraagtekens bij de door partijen kennelijk eerder gehuldigde opvatting dat in de primaire fase al een zodanig uitputtende gedachtewisseling tussen bestuur en belanghebbende heeft plaatsgevonden, dat de bezwaarschriftprocedure daaraan weinig of niets meer had kunnen toevoegen.

Ter zitting is de rechtbank evenwel gebleken dat partijen een inhoudelijk oordeel over de zaak willen vernemen van de rechtbank. Niet is gebleken dat zij terugwijzing van de zaak naar verweerder zouden wensen.

De rechtbank zal de bezwaarschriften dan ook, om proceseconomische redenen en uit oogpunt van een definitieve geschillenbeslechting, mede gelet op het bepaalde in artikel 7:1a van de Awb, beschouwen als een rechtstreeks beroepschrift.

De rechtbank overweegt allereerst het volgende.

Een centrale gedachte in het bestuursrecht is, dat bestuursorganen over vergaande bevoegdheden beschikken om in het algemeen belang inbreuk te maken op de belangen van burgers. Het materiële en formele bestuursrecht regelt dat burgers kunnen afdwingen dat bestuursorganen daarbij binnen de kaders van hun bevoegdheden blijven en behoorlijkheidsnormen in acht nemen.

Deze centrale gedachte is met de Wet dwangsom en beroep bij niet tijdig beslissen in zekere zin doorbroken. In deze wet wordt aan de burger een bevoegdheid toegekend, namelijk tot het in gebreke stellen van het bestuursorgaan, met een belastend rechtsgevolg voor het bestuursorgaan, namelijk dat de termijn begint te lopen, na afloop waarvan het, bij uitblijven van een besluit, een dwangsom verbeurt.

Genoemde wet introduceert daarmee een zekere wederkerigheid in de rechten en plichten die burger en overheid jegens elkaar hebben. Dit kan naar het oordeel van de rechtbank niet anders dan met zich brengen dat er ook een zekere wederkerigheid moet zitten in de behoorlijkheidsnormen waar partijen elkaar over en weer aan mogen houden. De overheid hoort bij de uitoefening van zijn bevoegdheden behoorlijkheidsnormen in acht te nemen en mag naar het oordeel van de rechtbank van de burger verwachten, dat ook deze bij het uitoefenen van zijn bevoegdheid tot ingebrekestelling binnen de grenzen van de behoorlijkheid blijft.

De rechtbank heeft, op grond van de over en weer ingediende stukken en hetgeen ter zitting is verklaard, niet de indruk gekregen dat aan de kant van verweerder aanstonds sprake is geweest van onwilligheid tot het voldoen aan de door eiseres ingediende Wob-verzoeken. Gezien de (zeer) grote hoeveelheid gevraagde informatie, welke een lange tijdspanne omvat en afkomstig is van een aantal verschillende - inmiddels samengevoegde - gemeenten, is alleszins aannemelijk geworden dat het vergaren van de gevraagde informatie een zeer tijdrovende en kostbare kwestie is (geweest). Door verweerder voortdurend te confronteren met nieuwe – vaak uitgebreide - Wob-verzoeken, ingebrekestellingen, bezwaarschriften en ingebrekestellingen tot het nemen van een dwangsombesluit, heeft eiseres verweerder op dusdanige wijze onder druk gezet aan haar verzoeken te voldoen, dat naar het oordeel van de rechtbank de grenzen van de behoorlijkheid in zicht zijn gekomen.

Inzake het voorliggende geschil overweegt de rechtbank – mede in het licht van vorenstaande algemene overweging – het volgende.

Ten aanzien van het door eiseres ingediende bezwaarschrift tegen het besluit van 29 januari 2014 overweegt de rechtbank dat het besluit van 29 januari 2014 een beslissing is op het

door eiseres ingediende Wob-verzoek van 23 december 2013. Dit verzoek is bij partijen ook bekend onder nummer **2014018149**.

De rechtbank overweegt dat verweerder heeft besloten de gevraagde informatie gedeeltelijk toe te zenden. Ten aanzien van het overleggen van handhavingsuitvoeringsprogramma's van de gemeente Moordrecht in de periode 1 maart 1997 t/m 1 januari 2010 merkt verweerder op dat in deze periode geen uitvoeringsprogramma's zijn vastgesteld.

Eiseres heeft aan haar bezwaar ten grondslag gelegd dat zij de gevraagde krantenartikelen mist en tevens de gespreksnotities van 1 juni 1995, 2 mei 1996, 18 december 1997, 13 januari 1997 en 9 november 1998.

Ten aanzien van de krantenartikelen overweegt de rechtbank dat de Wob geen grondslag biedt om te verzoeken om kopieën van krantenartikelen. Nu krantenartikelen naar hun aard openbaar zijn, vallen zij niet onder de reikwijdte van de Wob. De rechtbank verwijst hiervoor naar de uitspraak van de Afdeling van 18 juli 2007 (ECLI:NL:RVS:2007:BA9793).

Ten aanzien van de gespreksnotities overweegt de rechtbank - onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 5 juni 2013 (ECLI:NL:RVS:2013:CA2018) - dat wanneer een bestuursorgaan na onderzoek stelt dat een bepaald document niet onder hem berust en een dergelijke mededeling niet ongeloofwaardig voorkomt, het in beginsel aan diegene die om informatie verzoekt is om aannemelijk te maken dat, in tegenstelling tot de uitkomsten van het onderzoek door het bestuursorgaan, een bepaald document toch onder dat bestuursorgaan berust.

Verweerder heeft te kennen gegeven dat onder hem geen andere documenten berusten dan de documenten die reeds aan eiseres zijn verstrekt. De rechtbank overweegt dat deze mededeling niet ongeloofwaardig overkomt en dat eiseres het tegendeel niet aannemelijk heeft gemaakt.

Het beroep van eiseres, voor zover gericht tegen het besluit van 29 januari 2014, is derhalve ongegrond.

Voor zover eiseres heeft betoogd dat verweerder niet tijdig een beslissing heeft genomen op haar bezwaarschrift wordt het volgende overwogen.

Niet is gebleken dat eiseres verweerder terzake hiervan schriftelijk in gebreke heeft gesteld.

Met verweerder is de rechtbank derhalve van oordeel dat verweerder geen dwangsom heeft verbeurd.

Voor zover het beroep van eiseres zich richt tegen de weigering een dwangsombesluit te nemen is dit derhalve eveneens ongegrond.

Ten aanzien van het door eiseres ingediende bezwaarschrift tegen het besluit van 31 januari 2014 overweegt de rechtbank het volgende.

Het besluit van 31 januari 2014 is een beslissing die is genomen naar aanleiding van de door eiseres ingediende Wob-verzoeken van 23 december 2014.

Deze verzoeken zijn bij partijen ook bekend onder de nummers **2014018058, 2014018099, 2014018133, 2014018112/2014025850, 2014018116, 2014018077, 2014018049, 2014018041 en 2014010138.**

Verweerder heeft besloten de gevraagde informatie toe te zenden, met uitzondering van een aantal stukken die verweerder niet in zijn archieven heeft aangetroffen.

De rechtbank overweegt - onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 5 juni 2013 (ECLI:NL:RVS:2013:CA2018) - dat wanneer een bestuursorgaan na onderzoek stelt dat een bepaald document niet onder hem berust en een dergelijke mededeling niet ongeloofwaardig voorkomt, het in beginsel aan diegene die om informatie verzoekt is om aannemelijk te maken dat, in tegenstelling tot de uitkomsten van het onderzoek door het bestuursorgaan, een bepaald document toch onder dat bestuursorgaan berust.

Verweerder heeft te kennen gegeven dat onder hem geen andere documenten berusten dan de documenten die reeds aan eiseres zijn verstrekt. De rechtbank overweegt dat deze mededeling niet ongeloofwaardig overkomt en dat eiseres het tegendeel niet aannemelijk heeft gemaakt.

Het beroep van eiseres, voor zover gericht tegen het besluit van 31 januari 2014, is derhalve ongegrond.

Voor zover eiseres heeft betoogd dat verweerder niet tijdig een beslissing heeft genomen op haar bezwaarschrift wordt het volgende overwogen.

Ingevolge artikel 4:17, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) verbeurt het bestuursorgaan, indien een beschikking op aanvraag niet tijdig wordt gegeven, aan de aanvrager een dwangsom voor elke dag dat het in gebreke is, doch voor ten hoogste 42 dagen.

Ingevolge het derde lid is de eerste dag waarover de dwangsom verschuldigd is, de dag waarop twee weken zijn verstreken na de dag waarop de termijn voor het geven van de beschikking is verstreken en het bestuursorgaan van de aanvrager een schriftelijke ingebrekestelling heeft ontvangen.

Eiseres heeft verweerder bij brieven van 2 mei 2014 in gebreke gesteld. Op 13 mei 2014 heeft eiseres ingestemd met de doorzending en behandeling als beroepschrift van haar bezwaarschrift. Op dat moment waren derhalve nog geen twee weken verstreken sinds verweerder schriftelijke ingebrekestelling heeft ontvangen.

Met verweerder is de rechtbank derhalve van oordeel dat verweerder geen dwangsom heeft verbeurt.

Ook het beroep tegen de weigering een dwangsombesluit te nemen is derhalve ongegrond.

Ten aanzien van de door eiseres ingediende bezwaarschriften tegen het besluit van 3 februari 2014 overweegt de rechtbank het volgende.

Het besluit van 3 februari 2014 is een beslissing op de door eiseres ingediende Wob-verzoeken van 6 januari 2014. Deze verzoeken zijn bij partijen ook bekend onder de nummers **2014010138 en 2014010152.**

Verweerder heeft in het besluit het verzoek om informatie gedeeltelijk toegewezen. Voor het overige heeft verweerder medegedeeld dat geen exacte cijfers bekend zijn inzake het aantal bestede uren dat door juridisch medewerkers in totaal is gespendeerd aan handhavingszaken met betrekking tot permanente bewoning in 2012 en dat geen bedragen bekend zijn met betrekking tot de uitgaven met betrekking tot de dossiervorming, het inwinnen van informatie met betrekking tot permanente bewoning en hoorzittingen.

De rechtbank overweegt dat laatstgenoemde mededelingen niet ongeloofwaardig overkomen en dat eiseres het tegendeel niet aannemelijk heeft gemaakt.

De rechtbank is van oordeel dat het eiseres uit de hiervoor aangehaalde passages uit het besluit redelijkerwijs duidelijk heeft moeten zijn dat verweerder niet in staat was om de door haar gevraagde informatie te verstrekken. Daarmee dient haar bezwaar daartegen geen redelijk doel of belang meer.

Het beroep van eiseres, voor zover gericht tegen het besluit van 3 februari 2014, is derhalve ongegrond.

Voor zover eiseres heeft betoogd dat verweerder niet tijdig een beslissing heeft genomen op haar bezwaarschrift wordt het volgende overwogen.

Ingevolge artikel 4:17, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) verbeurt het bestuursorgaan, indien een beschikking op aanvraag niet tijdig wordt gegeven, aan de aanvrager een dwangsom voor elke dag dat het in gebreke is, doch voor ten hoogste 42 dagen.

Ingevolge het derde lid is de eerste dag waarover de dwangsom verschuldigd is, de dag waarop twee weken zijn verstreken na de dag waarop de termijn voor het geven van de beschikking is verstreken en het bestuursorgaan van de aanvrager een schriftelijke ingebrekestelling heeft ontvangen.

Eiseres heeft verweerder bij brief 7 mei 2014 in gebreke gesteld. Op 13 mei 2014 heeft eiseres ingestemd met de doorzending en behandeling als beroepschrift van haar bezwaarschrift. Op dat moment waren derhalve nog geen twee weken verstreken sinds verweerder schriftelijke ingebrekestelling heeft ontvangen.

De rechtbank is derhalve van oordeel dat verweerder geen dwangsom heeft verbeurd.

Ook het beroep tegen de weigering een dwangsombesluit te nemen is daarom ongegrond.

Ten aanzien van de door eiseres ingediende bezwaarschriften tegen het besluit van 19 maart 2014 (herzien bij besluit van 3 april 2014) overweegt de rechtbank het volgende. Het besluit van 19 maart 2014 is een beslissing op de door eiseres ingediende Wob-verzoeken van respectievelijk 23 januari 2014, 30 januari, 31 januari 2014, 10 februari 2014 en 17 februari 2014. Deze verzoeken zijn bij partijen ook bekend onder de nummers 2014025252, 2014023991, 2014023965 en 2014026173.

Verweerder heeft besloten de gevraagde stukken, voor zover aanwezig in het archief, gefaseerd aan eiseres te verstrekken, nadat deze geschoond zijn van persoonsgegevens. Bij herzien besluit van 3 april 2014 heeft verweerder de gevraagde stukken, voor zover bij verweerder aanwezig, overgelegd.

De rechtbank overweegt - onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 5 juni 2013 (in zaak nr. 201203755/1/A3) - dat wanneer een bestuursorgaan na onderzoek stelt dat een bepaald document niet onder hem berust en een dergelijke mededeling niet ongelooftwaardig voorkomt, het in beginsel aan diegene die om informatie verzoekt is om aannemelijk te maken dat, in tegenstelling tot de uitkomsten van het onderzoek door het bestuursorgaan, een bepaald document toch onder dat bestuursorgaan berust.

De rechtbank overweegt dat eiseres in beroep niet heeft kunnen aangeven welke stukken zich onder verweerder zouden bevinden, maar niet openbaar gemaakt zouden zijn. Het beroep van eiseres, voor zover gericht tegen het besluit van 3 april 2014, is derhalve ongegrond.

Voor zover eiseres heeft betoogd dat verweerder niet tijdig een beslissing heeft genomen op haar bezwaarschrift van 8 april 2014 wordt overwogen dat eiseres op 13 mei 2014 heeft ingestemd met de doorzending en behandeling als beroepschrift van haar bezwaarschrift. Op dat moment was de wettelijke beslistermijn nog niet verstreken.

Met verweerder is de rechtbank derhalve van oordeel dat verweerder geen dwangsom heeft verbeurd.

Ook het beroep tegen de weigering een dwangsombesluit te nemen is derhalve ongegrond.

Ten aanzien van het standpunt van eiseres dat verweerder geen besluit heeft genomen naar aanleiding van haar op 14 februari 2014 ingediende Wob-verzoek (welk verzoek bij partijen ook bekend is onder nummer **2014028342**), overweegt de rechtbank het volgende.

Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat de informatie met betrekking tot recreatiepark De IJsseldreef is overgelegd bij besluit van 3 april 2014. Hoewel dit recreatiepark in het besluit niet met zoveel woorden wordt genoemd, is dit park wel opgenomen in de bij het besluit gevoegde lijst met verstrekte dossiers. Hieruit blijkt dat verweerder de gevraagde informatie heeft verstrekt.

De rechtbank overweegt dat eiseres in beroep niet heeft kunnen aangeven welke stukken zich onder verweerder zouden bevinden, maar niet openbaar gemaakt zouden zijn.

Het beroep van eiseres, voor zover gericht tegen het niet nemen van een besluit naar aanleiding van haar Wob-verzoeken van 4 februari 2014, is derhalve ongegrond.

De rechtbank is derhalve van oordeel dat verweerder geen dwangsom heeft verbeurd.

Ook het beroep tegen de weigering een dwangsombesluit te nemen is derhalve ongegrond.

Ten aanzien van het door eiseres ingediende bezwaarschrift tegen het besluit van 28 januari 2014 overweegt de rechtbank het volgende.

Het besluit van 28 januari 2014 is een beslissing op de door eiseres ingediende Wob-verzoeken van 20 januari 2014. Dit verzoek is bij partijen ook bekend onder nummer **2014018034**.

De rechtbank overweegt dat verweerder het Wob-verzoek heeft ingewilligd, doch daarbij de perceelaanduidingen onzichtbaar heeft gemaakt, omdat deze herleidbaar zouden zijn naar identificeerbare natuurlijke personen.

Eiseres heeft in haar bezwaarschrift aangevoerd dat verweerder de perceelnummers reeds naar aanleiding van een eerder door haar ingediend Wob-verzoek heeft verstrekt en dat het besluit daarom niet deugdelijk is gemotiveerd.

De rechtbank is van oordeel dat eiseres geen rechtens te beschermen belang heeft bij haar bezwaar (beroep) tegen genoemd besluit, nu is voldaan aan hetgeen zij heeft verzocht in haar Wob-verzoek, te weten openbaarmaking van de door haar gevraagde informatie. Dit betekent dat verweerder geheel aan haar verzoek is tegemoet gekomen. Eiseres heeft dan ook geen belang bij een inhoudelijke beoordeling van het bezwaar (c.q. beroep).

Het beroep van eiseres, voor zover gericht tegen het besluit van 28 januari 2014, is derhalve ongegrond.

Voor zover eiseres heeft betoogd dat verweerder niet tijdig een beslissing heeft genomen op haar bezwaarschrift wordt het volgende overwogen.

Op grond van artikel 4:17, eerste lid, van de Awb verbeurt het bestuursorgaan, indien een beschikking op aanvraag niet tijdig wordt gegeven, een dwangsom voor elke dag dat het in gebreke is, doch voor ten hoogste 42 dagen.

Op grond van artikel 4:17, zesde lid, aanhef en onderdeel c, van de Awb, is geen dwangsom verschuldigd indien de aanvraag kennelijk niet-ontvankelijk of kennelijk ongegrond is.

Uit artikel 7:14 van de Awb volgt dat artikel 4:17 van de Awb van overeenkomstige toepassing is op de besluitvorming in bezwaar.

De rechtbank is van oordeel dat op voorhand duidelijk was dat het bezwaar van eiseres geen kans van slagen had, nu op voorhand duidelijk was dat dit niet tot gegrondverklaring kon leiden.

Nu het bezwaar (beroep) kennelijk ongegrond is, is verweerder ingevolge artikel 4:17, zesde lid, aanhef en onderdeel c, van de Awb, geen dwangsom verschuldigd.

Ook het beroep tegen de weigering een dwangsombesluit te nemen is derhalve ongegrond.

Eiseres heeft voorts een drietal verzoeken om informatie die alle betrekking hebben op huisje 82 in recreatiepark de Poldertuin, aan het Oosteinde 11, kadastraal bekend gemeente Moordrecht. Deze verzoeken zijn bij partijen ook bekend onder de nummers **2013137660**, **2014018116** en **2014023965**.

Verweerder stelt zich op het standpunt dat bij besluiten van 23 januari 2014 en 31 januari 2014 op de verzoeken met betrekking tot de nummers 2013137660 en 2014018116 is beslist en dat de stukken met betrekking tot nummer 2014023965 aan eiseres op 17 april 2014 persoonlijk zijn overhandigd. Daarbij is de gevraagde informatie, voor zover aanwezig in de archieven, aan eiseres verstrekt.

De rechtbank overweegt - onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 5 juni 2013 (ECLI:NL:RVS:2013:CA2018) - dat wanneer een bestuursorgaan na onderzoek stelt

dat een bepaald document niet onder hem berust en een dergelijke mededeling niet ongeloofwaardig voorkomt, het in beginsel aan diegene die om informatie verzoekt is om aannemelijk te maken dat, in tegenstelling tot de uitkomsten van het onderzoek door het bestuursorgaan, een bepaald document toch onder dat bestuursorgaan berust.

Verweerder heeft te kennen gegeven dat onder hem geen andere documenten berusten dan de documenten die reeds aan eiseres zijn verstrekt. De rechtbank overweegt dat deze mededeling niet ongeloofwaardig overkomt en dat eiseres het tegendeel niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voor zover eiseres heeft betoogd dat verweerder niet tijdig een beslissing heeft genomen op haar verzoek van 31 januari 2014 wordt het volgende overwogen.

Verweerder heeft erkend dat niet tijdig een beslissing is genomen, maar stelt dat de informatie, voor zover aanwezig in de archieven, op 17 april 2014 persoonlijk aan haar is overhandigd.

Ingevolge artikel 8:55c van de Awb stelt de rechtbank indien het beroep gegrond is desgevraagd tevens de hoogte van de ingevolge afdeling 4.1.3 verbeurde dwangsom vast.

Indien een beschikking op aanvraag niet tijdig wordt gegeven verbeurt het bestuursorgaan ingevolge artikel 4:17, eerste lid, eerste volzin, van de Awb aan de aanvrager een dwangsom voor elke dag dat het in gebreke is, doch voor ten hoogste 42 dagen.

Ingevolge het tweede artikellid bedraagt de dwangsom de eerste veertien dagen € 20,00 per dag, de daaropvolgende veertien dagen € 30,00 per dag en de overige dagen € 40,00 per dag. Ingevolge het derde lid is de eerste dag waarover de dwangsom verschuldigd is, de dag waarop twee weken zijn verstreken na de dag waarop de termijn voor het geven van de beschikking is verstreken en het bestuursorgaan van de aanvrager een schriftelijke ingebrekestelling heeft ontvangen.

Eiseres heeft verweerder bij brief van 28 maart 2014 in gebreke gesteld.

Verweerder is na deze ingebrekestelling ingevolge artikel 4:17, derde lid, van de Awb een dwangsom verschuldigd met ingang van 14 april 2014, de dag waarop twee weken zijn verstreken na het ontvangen van de ingebrekestelling, tot 17 april 2014. Dit is de laatste dag waarover de dwangsom wordt verbeurd. De rechtbank stelt de door verweerder verbeurde dwangsom vast op € 80,00 (zegge: tachtig euro).

De rechtbank acht het beroep, voor zover gericht tegen het niet tijdig nemen van een besluit in de zaak 2014023965, gegrond, en stelt daartoe de door verweerder verbeurde dwangsom op vorengenoemde wijze vast.

Ten aanzien van de door eiseres tot verweerder gerichte ingebrekestellingen tot het nemen van een dwangsombesluit overweegt de rechtbank dat het nemen van een dwangsombesluit geen beschikking op aanvraag in de zin van artikel 4:17, eerste lid, van de Awb is en verweerder dientengevolge niet krachtens die bepaling een dwangsom kan verbeuren wegens het niet tijdig nemen van een dwangsombesluit. De rechtbank verwijst daartoe naar de uitspraak van de AbRS van 16 april 2014, ECLI:NL:RVS:2014:1290.

Er zijn geen voor vergoeding in aanmerking komende proceskosten.

Omdat de rechtbank het beroep (deels) gegrond verklaart, bepaalt de rechtbank dat verweerder aan eiseres het door haar betaalde griffierecht vergoedt.

Bestissing

De rechtbank:

- stelt de door verweerder in verband met het niet tijdig beslissen inzake het verzoek met nummer 2014023965 verbeurde dwangsom vast op € 80,00 (zegge: tachtig euro);
- verklaart het beroep in zoverre gegrond;
- verklaart het beroep ongegrond voor zover meer of anders is gevorderd;
- draagt verweerder op het betaalde griffierecht van € 165,- aan eiseres te vergoeden.

Deze uitspraak is gedaan door mr. D. Allewijn, rechter, in aanwezigheid van mr. H.G. Egter van Wissekerke, griffier. De beslissing is in het openbaar uitgesproken op 16 december 2014.

griffier

rechter

Afschrift verzonden aan partijen op:

23 DEC. 2014

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kan binnen zes weken na de dag van verzending daarvan hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. Als hoger beroep is ingesteld, kan bij de voorzieningenrechter van de hogerberoepsrechter worden verzocht om het treffen van een voorlopige voorziening of om het opheffen of wijzigen van een bij deze uitspraak getroffen voorlopige voorziening.